

Чорне серце. Книга 4

КУПИТИ

Про книгу

Серце лорда Етеріуму — усе, чого прагне божевільна королева Літнього Двору. І принцеса Весни Лорелай — єдина, хто може завадити плану правительки вирізати серце лорда з грудей, щоб повернути магію на землі Фейрі. Зейн, ризикуючи усім, вирушає до світу Фейрі, аби допомогти Лорелай. Навіть, якщо це означатиме, що він потрапить прямісінько до рук королеви Літнього Двору. Навіть, якщо це означає ризикнути власним серцем.

Пролог

Нагадування

Ізольда

Те, що сталося далі, було одним із найпрекрасніших видовищ у моєму житті.

Усе почалось із Зандера. З місця, де він стояв навколішки, піднялося золоте саяво, яке, мов хвиля, покотилося до Страйкера й огорнуло його. Тоді перейшло до Адрієна. Воно повністю накрило мого чоловіка, потім увійшло в землю та спалахнуло навколо Зейна, утворивши кокон.

— Ого, — прошепотіла Дон поруч зі мною.

Я ступила вперед, досі тримаючись за руки Арібелли й Дон. Золота магія, здавалося, почала густішати на тілі Зейна. Він зціпив зуби — вочевидь намагався відкрити портал.

— Образ Фейрі в моїй уяві надто слабкий! — з розпачем вигукнув Зейн.

І тоді мені саянула думка. Випустивши руки подруг, я кинулася в центр кола. Щойно перетнула межу, по шкірі пробіг легкий струм.

Зейн поглянув на мене з благанням, коли я потягнулася до сумки на його стегні. Я витягла два камені з кинджалів Дон та Арібелли, а також власний, і поклала їх під його долоні — між шкірою та землею. У ту саму мить мене майже звалило з ніг потужним викидом сили.

— Що це було?! — вигукнув Зандер.

Я похитнулась і відступила з кола, озираючись. Перед Зейном розчинилося невеличке вікно — портал у наш світ. Та він був надто малий, щоб Зейн зміг пройти, і мерехтів, наче от-от зникне.

— Це ж Жнивні Гори! — вигукнула Арібелла.

І справді — на тому боці portalу виднілися Жнивні Гори Осіннього Двору. Вони були чорні, як ніч, укриті маслянистою речовиною. Зображення блимало, то зникаючи, то знову з'являючись.

— Я більше не витримаю, — простогнав Адрієн.

Зейн гаркнув у відповідь, не здаючись:

— Мені треба лише, щоб портал став трохи ширшим, тоді я зможу пройти.

Але чи варто йому було проходити саме в тому місці, за Жнивними Горами? Це ж не Весняний Двір — не те місце, куди варто потрапити. Та це був його єдиний шанс, і я знала, що він скористається ним попри все.

— Можливо, ми зможемо допомогти, — сказала Дон і кинулася на коліна поруч із Зандером.

— Ні, тримайся осторонь, — прохрипів Зандер. Піт стікав із його чола. Та вона вже вгрузла руками в землю поруч, і я по-бачила, як промені світла потекли з її пальців, вливаючись у ґрунт.

Портал раптом перестав мерехтіти та розширився.

Спрацювало!

Ми з Арібеллою не сказали ні слова — просто кинулися до своїх чоловіків і влили власну магію. Я пустила крижані потоки в землю і відчула, як вона всотує їх. Ніби з посудини висмикнули корок — і магія хлинула з мене шаленим потоком.

Я підвела погляд: портал уже був завбільшки з двері, а всередину нашого світу почала текти чорна, густа, мов нафта, рідина. Зейн упіймав мій погляд.

— Ні, це надто небезпечно! Спробуємо іншим разом! — закричала я. Це не Весняний Двір.

— Я зупиню прокляття. Або помру у спробах це зробити. І я не дозволю, щоб бодай волосина впала з голови Лореляй, — мовив він, наче давав клятву.

І стрибнув у портал.

Висмикнув руки із землі й помчав уперед якраз у ту мить, коли прохід із гуркотом закрився за ним.

Ми всі попадали на землю, задихані й виснажені. Лежачи на лісовій підстилці, я подивилася на Адрієна, і в грудях защеміло за Зейна.

Ми були одне в одного. А він вирушив сам, ризикуючи всім, щоб урятувати обидва світи.

Нехай зорі бережуть тебе.

Лореляй

Однієї миті Ізоolda та вродливий лорд Зейн стояли переді мною в саду, а вже наступної — з'явилася королева Ліліана, і вони зникли.

— Я знала, що тобі не можна довіряти, — прошипіла королева Літа, і її обличчя скривилося від люті. Вона рушила до мене, і я інстинктивно ступила назад, піднявши руки на знак покори.

— Я не знала, що вони тут будуть.

Королева похитала головою.

— Ти не зможеш нас урятувати.

Її слова вдарили в груди, мов стріли, пробивши наскрізь.

— Але я хочу, — озвалась я тихіше, ніж планувала.

Я не була воїном.

Це суперечило моїй магії. Я дарувала життя, а не забирала його. Та попри це, не збрехала — я справді хотіла врятувати наш світ.

Королева наближалася, а я все задкувала, аж поки не вперлася спиною в стовбур дерева. Завмерла, коли Ліліана зупинилася просто переді мною.

— Він тобі сподобався, еге ж? Той лорд, який казав, що прийде по тебе?

Вона чула?!

Серце загупало в грудях. Лист від Ізольди тоді здався мені надзвичайно дивним, але тепер я замислилась: а раптом усе, що вона сказала, правда?

— Вони — наші суджені? — наважилася запитати я пошепки. — Це правда?

У Фейрі не було поняття «суджених», але я знала, що воно означає. Чула про нього лише в казках і легендах, які нам читали в дитинстві. Подейкували, що немає зв'язку сильнішого за той, що з'єднує істинну пару. Це не просто кохання — це ще й магія, що єднає серця.

Губи королеви скривились у зневажливій усмішці.

— Так. Невелика ціна за сто років миру.

Я ледь не заплакала від цього одкровення. Відчай стискав серце. Усі ці роки принце Двору Літа відправляли до Етріуму, щоб убити своїх суджених. І тепер королева очікувала того самого від мене.

Я похитала головою. Сльоза скотилася щокою.

— Я не зможу. Я не скривджу його.

Якщо той вродливий чоловік із видіння був моїм судженим, я не зможу завдати йому шкоди.

Королева повільно кивнула.

На її устах з'явилася ледь вловима посмішка, від якої мороз пішов по шкірі.

— Я знаю, що не скривдиш, ніжна Лореляй. Саме тому й використаю тебе як наживку, щоб він прийшов до мене. А тоді вирву з його грудей серце і покладу край цій історії.

— Що?

Ні! Я не дозволю їй так використати мене.

Я кинулася вперед із наміром утекти, та вона вихопила щось блискуче й ударила мене по скроні.

У мене лишилося дві секунди, щоб збагнути: мене щойно вдарила королева Літа. А потім усе зникло в пітьмі.

КУПИТИ